

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΥΚΛΑΔΩΝ

ΜΥΚΟΝΟΣ

Τὸ Μουσεῖον τῆς Μυκόνου φθίνοντος τοῦ ἔτους ἐπλουτίσθη δι' ἑνὸς ἀπροσδοκίτου διὰ τὴν νῆσον εὐρήματος. Κατὰ τὴν ἀνόρουξιν φρέατος ἐντὸς τῆς πόλεως ἀνευρέθη μέγας ἀμφορεὺς μετ' ἀναγλύφων παραστάσεων τοῦ 7ου αἰῶνος (Πί ν. 323). Εἰς τὸν λαιμὸν εἰκονίζεται δούρειος ἵππος, πρὸς τὸν ὅποιον ἀναβαίνουν πάνοπλοι οἱ Ἀχαιοὶ ἥρωες, ἐνῶ ἄλλοι ἔχουν ἤδη εἰσέλθει ἐντὸς τῆς κοιλίας καὶ με ἀρχαϊκὴν ἐνάργειαν παρίστανται νὰ προβάλλουν τὰς κεφαλὰς τῶν ἐντὸς τετραγῶνων ἀνοιγμάτων¹. Ἐπὶ τοῦ ὄμου καὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀμφορέως ὑπάρχουν τρεῖς ζῶναι χωριζόμεναι εἰς μετόπας διὰ νόθων σπειρῶν. Εἰς τὰς μετόπας τῆς πρώτης ζώνης παρίσταται πολεμιστὴς κρατῶν ἀσπίδα, δόρυ, ἐνίοτε καὶ ξίφος καὶ ἐπιτιθέμενος ἐναντίον γυναικός, ἥτις προτείνει τὰς χεῖρας εἰς στάσιν ἰκεσίας. Εἰς τὰς ἄλλας δύο ζώνας ἐπαναλαμβάνεται εἰς ποικιλίαν ἐπίσης παραλλαγῶν ἢ ἰδίᾳ σκηνή: παγωνοφόρος ἢ ἀγένειος ἀνὴρ κρατῶν ξίφος ἐπιτίθεται κατὰ γυναικὸς ἢ παιδίου, τὸ ὅποιον παρευρίσκεται εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν μετοπῶν. Τὴν σειρὰν ἄνω μὲν δεξιὰ κλείει μετόπη φέρουσα παράστασιν ξιφουλκοῦντος ἀνδρός, κάτω δὲ ἀριστερὰ ἀντιστοιχεῖ μετόπη ἔχουσα μίαν πάλιν μορφήν, γυναῖκα, ἥτις φέρει τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Τὸ θέμα τοῦ Δουρείου Ἴππου δὲν εἶναι ἄγνωστον εἰς τὴν κυκλαδικὴν τέχνην τοῦ 7ου αἰῶνος, ἀπαντᾷ καὶ εἰς θραῦσμα παρομοίου ἀγγείου ἐκ Τήνου (ΠΑΕ 1949, 131 εἰκ. 15). Ὁ κύκλος τῶν παραστάσεων τῆς ἀγρίας σφαγῆς γυναικῶν ἢ παιδίων ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται νὰ σχετίζεται πρὸς τὴν παράστασιν τοῦ λαιμοῦ καὶ νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας. Ἄλλ' ἢ ἐρμηνεῖα αὕτη παρουσιάζει δυσκολίας. Οἱ ἐπιτιθέμενοι ἄνδρες δὲν φέρουν πανοπλίαν, δὲν εἰκονίζονται οἱ ἀμυνόμενοι Τρῶες² καὶ λείπουν αἱ χαρακτηριστικαὶ διὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας σκηναί, ὅπως ὁ φόνος τοῦ Πριάμου καὶ τοῦ Ἀστύνακτος ἢ τὸ

1. Βλ. R. Hampe, Frühe griechische Sagenbilder, 51.

2. Ἐν τούτοις ἡ ἀντίστασις καὶ ὁ φόνος τῶν Τρῶων ἀποτελεῖ ἐν τῶν κυρίων στοιχείων τῆς ἐπικής παραδόσεως καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας. Συμφώνως πρὸς τὴν Μικρὰν Ἰλιάδα ὁ Παισανίας (X 25,2) ἀναφέρει τὴν μάχην, ἣν ἐν τῇ νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρῶες. Ἀντιθέτως σφαγὴ τῶν γυναικῶν δὲν φαντάζονται ὅσοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀλώσεως, βλ. π.χ. Αἰσχ. Ἄγ. 326-8:

Οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σάμασι πεπτακότες ἀνδρῶν κασιμῆτων τε καὶ φυτάλμοι παίδων γέροντες.

